అవసరాల రామకృష్ణారావు కథలు

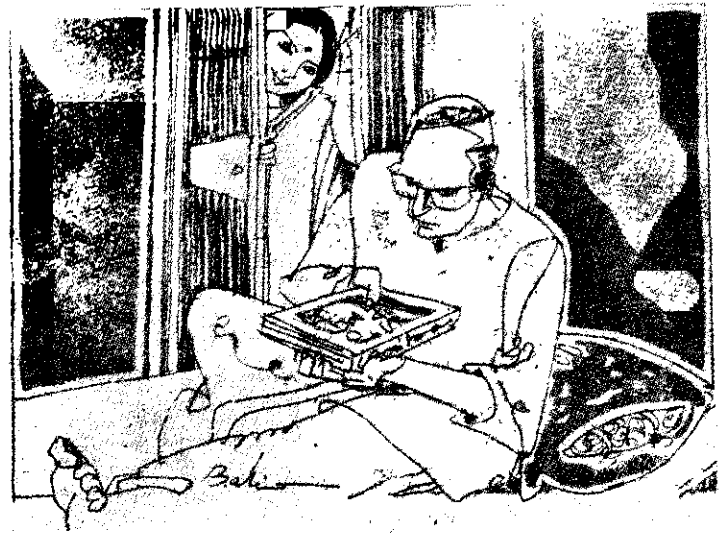

తమముగసిరి తగలేసిరి

పాసెంజరు ఏ ముహూర్తంలో నడుస్తూందో నాకు తెలీదు గాని నాకు మాత్రం అరవై నాలుగు నడుస్తోంది. ఆరోగ్యం గల మగాడికి అదో వయసా! అమాత్రం జ్ఞానముంటే ఆడది గాడిదెందు కవుతుందీ, మా ఆవిడ అటువైపు తిరిగి పడుకోడం మొదలెట్టి ఆరు నెలలు దాటింది మరి!

నా ఎదుటి బెర్తు మీద పడుకున్న పడుచు పైట చెంగు ఫానుగాలికి పక్కకి తొలిగింది. రెండో కన్నుకూడా వెంటనే కాటరాక్టు ఆపరేషన్ చేయించుకోవాలని పించింది. ఆ కనపడిన దానికే గుండె వేగం ఎక్కువైంది. ఆడదాని ఒంపు సొంపులే మగ శవంకయినా ఊపిరి తిత్తులు! పోతన అంతటి భాగవతోత్త ముడికే తప్పలేదు, ఎంతగా ఏం కంట బడి మనసుకి నాటుకుపోయిందో! లేక పోతే రాస్తాడా,

'చక్షురుత్సవదాయి, చన్నదోయి!' అని.

"యోగా అండ్ సాధనా" అనే బొందు బుక్కు చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. ఎప్పుడు దేని ఉపయోగం తెలుసు కొస్తుందో! దాని చాటుగా ఆ సుందర దృశ్యం పరికిస్తే మరి నన్ను అడిగే వాడుండడు కదా! ఆ హడావిడిలో పుస్తకం పక్కకిపడి చిన్నచప్పుడైంది. ఆ నిద్రలోనే ఓ త్తిగిలి, బట్ట సరిచేసు కుని అటు తిరిగిపోయింది ఆ వయారి. దిక్కుమాలిన పుస్తకం ఎంతటి అవకా శం చేజార్చింది, అని తిట్టుకున్నాను.

స్టేషనుకి దిగబెట్టడానికి వచ్చిన మా బావమరిది కొనిచ్చిన నిర్వాకం అది. బాగుండదని లోపంపెట్టేను. ఓ సారి అటూ ఇటూ తిప్పకపోలేదు కూడా. అసలా ఇంట్రడక్షనే మహా గొడవ గొడవగా ఉంది.

యోగా అంటే కంట్రోలు అని అర్థంట. పుస్తకాలు పెట్టే పుర్రాకులు కాకపోతే ఈ లోకంలో ఎవరికైనా ఎప్పుడైనా ఎందులోనైనా కంట్రోలు ఉండి ఏడిసిందా అని. పరమ నాస్తికు లైనా సూర్య చంద్రుల్ని ప్రత్యక్ష ప్రమాణాలుగా అంగీకరించక తప్పదే, మరి ఆ యిద్దరు పెద్ద మనుషులకైనా కేరక్టరు ఉండి చచ్చిందా అని!

దేవుడనే వాడే ఉంటే, భజన అనేదే అయనకి పరమావధి అయితే, మనిషి అనే వాడికి చేతులు మాత్రమే యిచ్చి చెరో తాళపు చిప్పా యిచ్చి "ఆగకుండా వాయించర్రా!" అని పురమాయిస్తే పోలే? ఇన్నిన్ని రంగులూ రుచులూ యిచ్చి, వెరైటీయూ వ్యామోహాలూ కల్పించి పంచేంద్రియాలూ మనసూ సృష్టించి "అవన్నీ ఒదులుకుని నన్ను కలుసుకోవడమే మీ జీవితాశయం" అని చెప్పడం కంటె లోకంలో మరో అల్లరి ఉందా! మానవమాత్రుడనే వాడికి ఆచ రణ సాధ్యం కాని యీ యోగసూత్రాలు దేనికోసమని!

చేయూతగా కాకపోయినా మా బావ మరిది బహుమతి తలదిండుగా పనికి రావ డంతో నా కినుక క్రమంగా కునుకుగా మారింది. నాంపల్లి స్టేషనుకొచ్చిన మా. వాడు నన్ను వెతుక్కుంటూ కంపార్టు మెంటు ఎక్కి నిద్ర లేపే దాకా నాకు తెలివి రానే లేదు!

ఓ ఫ్రెండు కొడుక్కి కావలసిన ఊరికి బదిలీ చేయించే ప్రయత్నంలో హైదరాబాదు రావలసి వచ్చింది. ఎలాగా మా మూడో అబ్బాయి మురళీధరానికి పోలీసు డిపార్టుమెంటులో అక్కడే ఉద్యోగం గనక, వాడి దగ్గర నాలుగు రోజులు ఉన్నట్టూ ఉంటుంది, వాడికి తెలిసిన పై ఆఫీసర్ల ద్వారా నేనొచ్చిన

పని అయినట్టూ ఉంటుందని బయల్దేరాను. ఇంతకీ మా కోడలు రాజేశ్వరి పైదేం కాదు, మా రెండో చెల్లెలు సుబ్బులు కూతురే అది. మా బావ పోయాక సుబ్బులు వాళ్ళ దగ్గిరే ఉంటోంది. మా వాడికి ముగ్గురు పిల్లలు. ఇంతమంది అప్తులతో గడపడానికి ఇంతకన్న మంచి అవకాశం ఎక్కడుంది! సర్వీసులో ఉన్నంత కాలం వీలైనంత వరకూ ఆఫీసులో నిద్రపోతూనే గడుస్తుందేమో కాలం, రిటైరు అయాకనే కదా ఎవరికైనా మెలుకువ వచ్చి, సరదాగా నాలుగు ఊళ్లూ చక్కర కొట్టుకు రావాలని ఉండేది!

అదృష్టవశాత్తూ నేనక్కడికి వచ్చిన పని దివ్యంగా జయప్రదం అయింది. అయిదేళ్ళ తర్వాత మా మురళీధరం కుటుంబాన్ని మరోసారి నిశితంగా పరిశీలించే అవకాశం కూడా కలిగింది. మా పెద్ద మనుమడు న్యూ కాలేజీలో బి.కాం. వెలిగిస్తున్నాడు. రెండోవాడు ఇంటరు ఫేలై సప్లిమెంటరీకి కట్టాడు. మధ్యది ఆడపిల్ల. దానికి లోకజ్ఞానంమీద ఉన్న చొరవ చదువుమీద ఉన్నట్టు కనపడదు. మా కోడలు రాజేశ్వరి పెళ్ళికి ముందే బియ్యే బియ్యీడీ అనిపించుకుంది. టీచరుగా పని చేస్తూ ఎమ్మేకి కడుతోంది.

ఇంట్లో పని మనుషుల సంఖ్య ఇంటి వాళ్ళ సంఖ్య కంటె ఎక్కువ. నీళ్ళు తెచ్చి పోసేది ఒకడు. అంట్లు తోమేది ఒకర్తి. బట్టలు ఉతికి ఆరేసే జంట వేరు. బజారు పని చూసేది ఇంకొకరు. మా వాళ్లెవరూ ఇటు పుల్ల అటు తీసి పెట్టే అలవాటు ఉన్నవాళ్ళు కారు. వీళ్ళ కోసం వచ్చే ఫ్రెండ్స్ సంఖ్య కూడా తక్కువేం కాదు. ఎప్పుడూ రేడియో అలా వాగుతూనే వుంటుంది. కృష్ణమాచారి ఎప్పుడూ అరుస్తూనే వుంటుంది. (నల్లగా వుంటుందని వాళ్ళ పెంపుడు కుక్కకి ఆ పేరు పెట్టుకున్నారట) కాలింగ్ బెల్లు ఎప్పుడూ అలా మోగుతూనే వుంటుంది. ఇంతెందుకు అది ఇల్లు కాదు, కోళ్ళఫారం!

రెండు మూడేసి ఏళ్ళ తేడా వయసున్న పిల్లలు గనక ముగ్గురూ ఎప్పుడూ దెబ్బలాడుకుంటూ వుండడంలో నాకేం వింత కనపడలేదు. కాని వాళ్ళలో ఏ ఒక్కరిలోనూ ఏ ఒక్క విషయంలోనూ మా సుబ్బులుకే సరిపడదు! ఇక ఎదుట మావాడి ఆఫీసరు ఉన్నా సరే, మొగుడు మాట్లాడే ప్రతి ముక్కనీ ముక్క ముక్కలు చెయ్యడమే మా కోడలి ఆదర్శం. మావాడైనా ఊరుకుంటాడా, ఈగవాలితే జోడిచ్చుకు కొట్టే రకం. పోనీ మా సుబ్బులయినా కూతుర్ని వెనకేసుకు వస్తుందంటారా అది అష్టోత్తరం మొదలెడితే ఇది సహస్రనామం అందుకుంటుంది.

ఎదుటివాళ్ళు తమ మాట ఏ మాత్రం చెవిని పెట్టరని స్పష్టంగా తెలిసినా తమ అభిప్రాయం వీలైనంత గట్టి గొంతుకతో బయటపెట్టి తీరాలని ఆ యింట్లో ప్రతి ఒకరూ తీర్మానించుకుని ఉండాలి. అంతే కాదు. తెలిసిన విషయంలోనే తల దూర్చాలనే నిబంధన గాని చిన్నా పెద్దా తారతమ్యం గమనించాలనే నియమం గాని వాళ్లెవరూ పాటిస్తున్నట్టు లేదు.

చెప్పకేం, నేను కని, పెంచి, చదువు చెప్పించిన మురళీధరం కుటుంబమేనా ఇదని, కాస్త బాధ కలిగింది నాకు. కుర్రాళ్ళకి కాపోతే పెద్దాళ్ళకైనా ఉండొద్దూ? మొగాళ్ళకి కాకపోతే ఆడాళ్ళకైనా తెలియొద్దూ? ఇందర్ని పెంచి ఇంతింత వాళ్ళని చేశాం, ఇలాగే తగలెట్టుకున్నామా మా సంసారాలు! ఇదేం ఇల్లా, పిండిమిల్లా? ఇద్దరూ రెండు చేతులా ఎంచక్కా ఆర్జించుకుంటున్నారు. తన కోడలితో పడక మాటామాటా వచ్చి ఇక్కడ స్థిరపడిందిగాని మా సుబ్బులికి దాని అత్తారిచ్చిన చచ్చినంత ఆస్తి ఉండనే ఉంది. ఇళ్ళద్దెలే వస్తాయి, నెలకి వెయ్యికి పైగా. ఎందరు తెచ్చింది కలుపుకుంటే నిలుస్తుంది ఈ సత్రపు కొంప! అయినా మరీ ఇంత ఖర్చా? నిన్న మొన్నటి గుంటముండ ఆ మనవరాలు సువర్ణకి రెండు బీరువాల బట్టలా! ఇంటరు ఫేలైన ఆ తుంటరి వెధవకి రెండొందల టెన్నిస్ రాకెట్టా! ఇలా ఏది గమనించినా, ఏ మాత్రం తల పోసినా నా బుర్ర వేడెక్కిపోయేది. వేడెక్కిన బుర్ర ఊరుకోదు కదా, ఏదో వాక్రూపాన అది నోటి ద్వారా ఇవతల పడితే గాని నిలబడలేదు కదా!

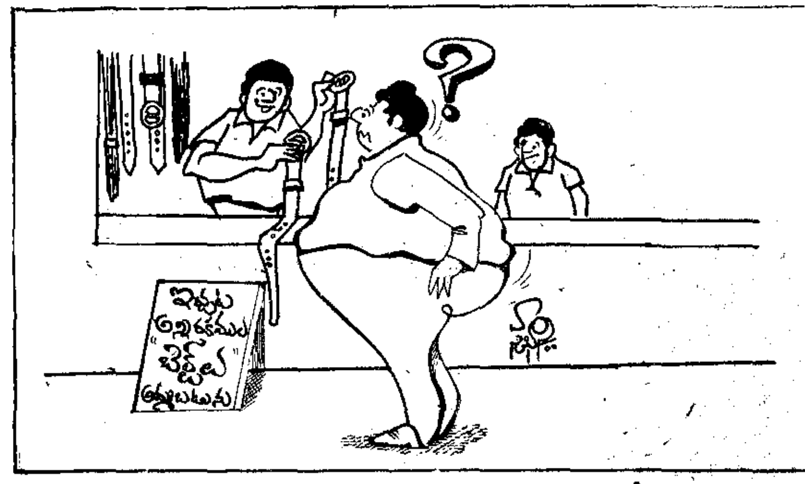

ఆ మాటంటే వాళ్ళకి కోపమొస్తే నే చెప్పలేను గాని సాధారణంగా ఈ ఆడాళ్ళకి బుర్ర తక్కువని నా ఉద్దేశం. ఆలోచనతో సంబంధం లేని, రుజువూ సాక్ష్యాలతో ప్రమేయం లేని, ప్రయోజనంతో పరిమితంకాని విషయాలే వాళ్ళని ఆకర్షిస్తాయి. అందుకే వాళ్లే ఎక్కువగా మంచిరోజులూ, మొక్కులూ, బొట్టు తాంబూలాలూ అంటే పడి చస్తారు. ఏడాదికి ఏ రెండు మూడు సార్లో కట్టుకునే పట్టు చీరకోసం ఏడాది పొడుగునా మొగుడ్ని వేధించేది వాళ్లే. చదువుకున్న కొద్దీ ఈ మూర్ఖత్వం మరింత పెరుగుతోందేగాని తగ్గడంలేదు. అందుకే స్త్రీలను విశేషంగా ఆకర్షిస్తున్నాయి: "ఆసిరమ్మ అద్భుతాలు" లాంటి తెలుగు సినిమాలు. ఈ సంగతి ఇప్పుడింతగా ఎందుకు చెప్పానంటే ఈ యింట్లో కాస్తయినా నా మాట వినే వెర్రి వాళ్ళు వాళ్ళయినా కాకపోతారా అని నా శోధనా

అందమైన కుక్కపిల్ల

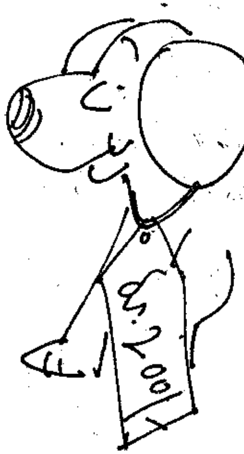

ఓ అందమయిన కుక్కపిల్లను నడిపించుకెళ్తున్నాడోవ్యక్తి.

రామారావ్‌గారు కుక్కపిల్లను చూచి ముచ్చటపడి "చూడండి! వంద రూపాయలిస్తాను! ఆ కుక్కపిల్ల నా కిస్తారా?" అని అడిగారు.

"సారీసార్! ఇవ్వను! మా ఆవిడకిదంటే ప్రాణం! ఒక్క క్షణం కనబడకపోతే ఏడ్చేస్తుంది–" అన్నాడతను.

రామారావ్‌గారు నిరుత్సాహపడి నాలుగడుగులు వేశాక ఆ వ్యక్తి పిలవటం వినిపించి ఆగారు. ఆ వ్యక్తి కుక్కపిల్లను తీసుకుని వెనక్కువచ్చాడు.

"చూడండి! రెండొందలిస్తే కుక్కపిల్లనిచ్చేస్తాను– మా ఆవిడ ఏడిస్తే ఏడవనీండి!" అన్నాడతడు.

నడుస్తోంది."

"మీరేం చెబుతున్నారో నాకొక్క ముక్క అర్థంకావడం లేదు మామయ్యా! అది సరేగాని మీ హేండ్ బాగూ సూటుకేసూ సర్దుకోడం పూర్తయింది కద?"

దిక్కుమాలిన సూట్‌కేసు, అదెంతలో సర్దుకోవాలి, సాయిలా పాయిలాగా, చడీచప్పుడూ లేకుండా ఓ యిల్లు సర్దుకురావడంలోనే ఉంది ఎక్కడలేని నేర్పరితనమూ! ఎందుకలా చూస్తావ్, కుటుంబ క్షేమం కోరి, పెద్దవాణ్ని, నాలుగు ముక్కలు నీ చెవిని వేసి పోదామని నా తాపత్రయం. ఒక్క ముక్క ఆలోచించు. నాలుగు చోట్ల తిరిగి వేడెక్కి యింటికొస్తాడు మగాడు. అన్నీ తెలిసి ఇంత చదువుకుని పదిమంది పిల్లలకి పాఠాలు చెప్పే నువ్వు కూడా మా వాడితో సరిగ్గా ఒకటంటే పది చదివితే ఇవి ప్రతి రోజూ వింటూ గమనిస్తూ పెరుగుతున్న మనుమలు ఎలా తయారవాలి! మీరిద్దరూ ఏక మాట అనుకుంటే ఈ సంసారం ఏకతాటిని నడిచి మీది చల్లని యిల్లనిపించుకుంటుంది. పిల్లలు చెయ్యిదాటిపోయారని విచారించకు. ఇప్పటికైనా వ్యాధి ముదిరిపోలేదు. వాడొక వేళ అహంకారంతో ఏదైనా అన్నా ఆడదానివి నువ్వు తగ్గాలి ఒక్క విషయం ఆలోచించు. గింజుకుని నోరు నొప్పెట్టడమేగాని వాడు తోచింది వాడు చెయ్యడం ఏ కొంచెమైనా మానుకున్నాడా? మీ పడకగది పక్కనున్న నడవలో నాకు మంచం వేశారు. మీ కీచులాటలు విని విని ఏ రాత్రి కారాత్రి నా గుండెలు పీచుపీచుమనేవి. అక్కడికే కాదు, నాలుగు కోసులు వినపడతాయి మీ నాజూకు ఊసులు. ఏదో దేవుడింత యిచ్చాడు, నాలుగు చేతులా యింత

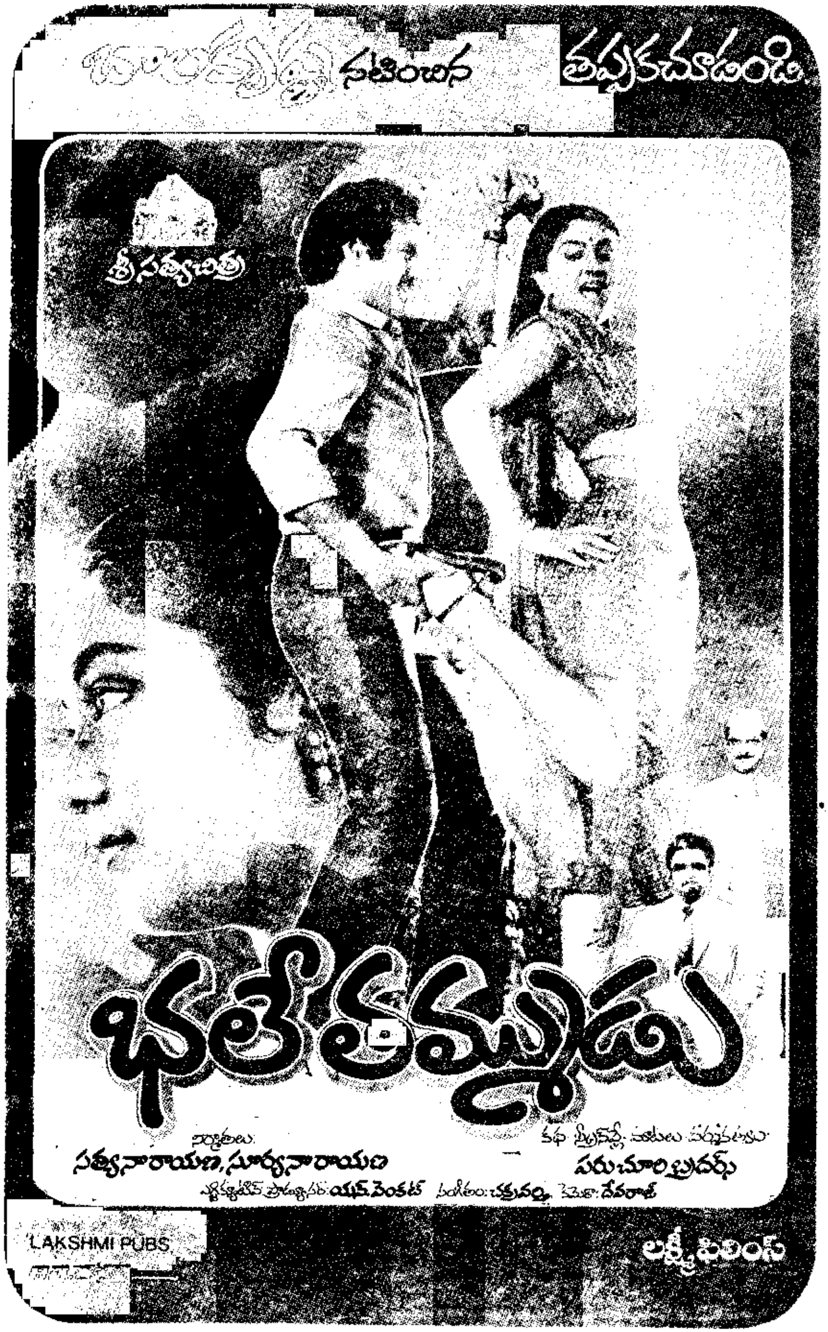

సంపాదించుకుంటున్నారు. సంసారం అనేది గుట్టుగా నడుపుతూ రావడంలోనే ఉంది సుమా రోజూ స్వారస్యం అంతా! ఏమంటావ్?"

అనుకున్నది చెప్పగలిగిన తృప్తి యిచ్చిన ఆనందంతో, తన్మయత్వంతో మూసుకున్న కళ్ళతో, యింతాసేపు యిలాగే హితబోధచేసి తలెత్తి చూశాను రాజేశ్వరి లేదు!

మరి ఎప్పుడెళ్ళి పట్టుకువచ్చిందో. వీధిలో ఆటో ఆగిన చప్పుడైంది. తనే రెండు చేతుల్తో సామాన్లు పట్టుకొని ఆటోలో పెట్టింది. నేను తెల్లబోతూ జోళ్ళు తొడుక్కొని యింతా వీధి మెట్లు దిగి ఆటోలో కూచున్నానో లేదో ఆటో కదలడం, వీధి తలుపు ఛళ్ళున మూత పడడం, ఒకేసారి జరిగేయి!

తిరుగు ప్రయాణంలో మాట. ఎంతసుఖ ప్రదమైన సైడ్ అప్పర్ బెర్త్ దొరికినా, నామనసులో సుఖమూ లేదు, నా కంటికి నిద్రా రాలేదు! కోశలు కొట్టిన మెత్తని దెబ్బ అదరిపాటుకి ఇంకా నా మనసు ఒణుకుతూనే ఉంది!

పక్కలో ఏదో ఎత్తుగా తేవి తడిమి చూశాను.

మరచే పోయాను, "యోగా ఎండి సాధనా" పుస్తకం అది. చేత్తో విరచి పట్టుకుని ఏదో ఓ పేజీ తీశాను, ఏం తోచక.

"కళ్ళూ, ముక్కు రంధ్రాలూ, చెవులూ అనేవి రెండేసి ఉంచిన దేవుడు నోరు అనేది ఒకే ఒక్కటి ఎందు కుంచాడో ఎప్పుడైనా ఆలోచించావా? పైగా వాటన్నిటికీ ఉన్న పని ఒక్కొక్కటే. ఇటు ఏదైనా అనడానికి, తిన డానికీ ఈ రెండు ముఖ్య ధర్మాలూ మాత్రం నోటికి అప్పచెప్పాడు. అంటే ఏమిటి? మరింత ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టకొని దానిని ఉపయోగించు కోవాలని కదా!"

గాయానికి కారం రాసి నట్టే పెద్ద చప్పుడుతో కొసగా ఆ బౌండు పుస్తకం మూసేశాను. ఆచప్పుడు వింటే మా కోడలు వేసిన తలుపుల చప్పుడు గుర్తొచ్చింది. స్త్రీ ఎంతటి శక్తి స్వరూపిణి! ఒక్క ముక్క నోటితో చెప్ప కుండా ఎంత గొప్ప సందేశం యిచ్చింది!

"కొట్టుకు చస్తున్నామో, గోలతో కీచులాడుకుంటున్నామో ఇరవై ఏళ్లె కలిసి మెలిసే యీదుస్తున్నాం యీ సంసారం. విడాకులు ఇచ్చుకోలేదు. సరిగదా ఏ ఒక్క రాత్రి కూడా వేరే గదుల్లోపడుకోలేదు. శబ్దమంతా సంగ్రామమూ, నిశబ్దమంతా నిండుదనమూ అని దేన్ని ఐట్టి పోల్చారు మామయ్యా మీరు? గింజుకుని నోరు నొప్పెట్టడమే గాని ఒకరి మాట ఇంకొకరు వినరని పోల్చుకున్న మీరు అదే మాట మీ విషయంలో అన్వయించు కోరేం?"

అనేది, ఇంతకంటే స్పష్టంగాచెప్పే పద్ధతి ఉందా!

కింది బెర్త్ మీద పడుకున్న ఓ అమ్మాయి పైబట్ట గాలికి తొలగడం ఈ సారి తొంగి చూశాను. అయితే ఈ తిరుగు ప్రయాణంలో తిరిగి తిరిగి అటే చూడాలనిపించలేదు. సిగ్గు పడి ఇటువైపు తిరిగిపోయాను. బోధపడినామానినానాకా ఒక్కే దిక్కు. బౌండు పుస్తకాన్ని కడుపు మీద చేర్చి మనమడిలా దగ్గరికి తీసుకున్నాను! ○